

ad N^o ~~1300~~ (1896.)

Afschrift.

Departement

van

Justitie

2^e Afdeling St.

N° 123.

S. 'Gravenhage, den 23 October 1896.

Onder verwijzing naar mijn schrijven van 1 Februari t^t 2^e afdeling St N° 103, heb ik de eer Uwe Excellentie hiernaevens te doen toekomen een schrijven van Heer Majesteits Gerant te Londen d^d 1st Juni t^t N° 201 ten geleide stekende van de mede hierbij gevoegde nota der Britsche Regering van den 12de F. v., behelzende haar antwoord op de jongste onzerzijds gedane tegenvoorstellingen in zake het met Groot. Brittannië te sluiten uit leveringsverdrag.

Bij de beraadspijning van die stukken aan onzen ambtgenoot den Minister van Buitenlandseke Zaken gelieve Uwe

Van
Uwne Excellentie
den Heere Minister van
Colonien.

Excellentie

Excellentie daarbij als mijn gevoelen omtrent
de nadere Britsche voorstellen het volgen,
de mede te deelen:

Het art. II N°. 11 betreft, zoo wil het
mij voorkomen dat op de gronden, nader
in de nota uiteengezet, er inderdaad termen
bestaan, de opsomming der daarin genoemde
strafbare feiten in het tractaat te behouden,
daar die feiten, volgens de verklaring der
Britsche regering, vallende onder het begrip
„verduistering” volgens Nederlandsch recht,
volgens het Engelsche recht niet als „em-
berlement” kunnen worden gequalificeerd. -
„Emberlement” alleen zou derhalve te be-
spreken zijn, en blijkbaar niet omvatten de
misdrijven genoemd in art. 322 en 323 wet-
boek van strafrecht. -

Oogen de samenvoeging van de num-
mers 1 en 11 tot één nummer kan geen be-
waar bestaan, integendeel op grond van
het voorgaande komt mij die samenvoeging
zeer gewenscht voor, omdat in den Eng-
landschen tekst enkel de woorden „verduiste-
ring of diefstal” kunnen worden gebreigd,
Linnijl

terwijl de in den Engelschen tekst nader om-
schreven misdrijven alleen onder het alge-
meen begrip van verduistering kunnen wor-
den gebracht. —

Met den voorgestelden tekst
van art. X, regelende de voorloopige aanhou-
ding, kan ik mij in het algemeen wel
vereenigen. Intusschen zal in de derde
alinea van het artikel de termijn, na welken
de aangehouden in vrijheid zal moeten wor-
den gesteld, veranderd dienen te worden,
daar krachtens art. 10 der wet van 6 April
1845 (Stbl. No. 66) die termijn niet langer
mag zijn dan 20 dagen na de dagteekening
van het bevel van aanhouding, indien de
aanvraag tot aanhouding namens eene
Europeesche Regering is gedaan. En eenen
termijn van 30 dagen kan onvermijds mitsdien
niet worden bevestigd. —

Ook bestaat er bij mij geene be-
denking om de eerste paragraaf van art. XIII
in overeenstemming te brengen met de eerste
paragraaf van art. XII door voor het woord
„Nederlands“ in te laschen de woorden

„dominions“

"dominions of the."

Overigens zij ontkent deze paragraaf opgemerkt, dat onder de woorden "the officer of justice" wordt verstaan de Officier van Justitie wens taak het is om, krachtens art: 13 der witleveringswet, binnen drie dagen na de aanhouding van den opgeveschten persoon, of zoo deze geen plaats heeft gehad of reeds vóór de aanvrage daartoe is geschied, binnen 3 dagen na daartoe door de regering te zijn aangeschreven. Te requireeren dat de opgeveschte persoon door de rechtbank worde gehoord, en dat deze haar advies uitbrengen over het al of niet bestaan der gevraagde witlevering. —

De officier van Justitie zelf heeft niet echter van alle advies dienaangaande te onthouden. —

De omgewerkte tekst van § 3 van art XIII, thans in overeenstemming gebracht met de Engelsche strafrechtopleging, kan uit den aard der zaak, dervrijds bezaardijk tot bedenkingen aanleiding geven. —

Het valt echter te betreuren dat aan het slot daarvan zijn weggevallen de woorden:

woorden: "ainsi que la disposition penale qui lui est applicable". Dientengevolge zal het voor de Nederlandsoche autoriteiten lastig zijn te beoordeelen of het aan den opgeveschten persoon ten laete geligde feit, in Engeland als een strafbaar feit zal moeten worden beschouwd, temijl toch, volgens de bedoeling van de wet van 6 April 1876 (Stbl. N° 66) geene witlevering kan plaats hebben indien het feit niet valt zoowel binnen de wetgeving van het aangevraagde als het opverschende land. —

Intusschen erken ik dat het in Engeland moeilijk, ja dikwijls onmogelijk zal zijn de op het feit toepasselijke strafbepaling te vermelden, daar sommige der in art: 2 van het ontwerp. staande genoemde misdrijven uitsluitend op gewoonte recht berusten. —

Op dien grond wensch ik mij, verrijds dan ook niet langer op de toevoeging der bedoelde woorden aan te dringen. —

Moocht derhalve de Britsoche Regering genegen zijn in art: X een kleine wijziging, als door mij bedoeld, aan te brengen, dan zou, naar het mij voorkomt, ontkent

den

den tekst van het traactat overeenstemming
zijn verkregen. —

Doorens echter tot goedkeuring werd
overgegaan, zou ik het zeer op prijs stellen
inruige te nemen van het ontwerp. traactat
zoals dit thans, na de aangebrachte wijzi-
gingen luidt, en ik verzoek Uwe Excellentie
derhalve beleefd bij de doorzending der hierbij
gaande stukken, dit mijn verlangen aan onzen
ambtgenoot van Nijtenlandsche Zaken kenbaar
te maken. —

De Minister van Justitie,
(get) van der Meer. —

Voor eensluidend afschrift.
De Secretaris. Generaal
bij het Departement van Koloniën,
coll.
Mf.

A. R. R. R.